

Jelenségek

Kósza foszlányok

Hogyan is áll össze életünk egy napjának képe? A nap folyamán valószínűleg ízelítőt kapunk az élet kimeríthetetlen tarkaságából. Érzelmi, gondolati, ismereti foszlányok csapódnak hozzánk, foszlányokat bocsátunk ki magunkból. Hogy mennyi benne a tervezett s mennyi a véletlenszerű, azt nehéz lenne minősíteni.

A reggeli ébredés után tervezzük, megpróbálunk nekibátorodni a felkínált időnek. Félelmek is riogatnak, bénítják akaratunkat, olykor már előre is elbizonytalanodunk. Az emberben fel-felsarjadó bizonyítási vágy azonban átlendít a holt-ponton. Aztán kilépünk, lépegetünk, majd újra felgyorsítunk térben és időben, utcákon, mezőn, üzemcsarnokban, hajnalban, napsütésben, a holdtölte társaként – hétköz- és ünnepnapokon. Útunkat lehetőségek és gondok torlaszolgatják. Néha emiatt nem jutunk időben „rendeltetési” helyünkre. Olykor mások gondját is felnyalaboljuk, még ha sok esetben nincs is ínyünkre egy ilyen feladat. S aztán egy ideig, feledtető más gondok felbukkanásáig, vagy netán a megírásukig /közvetlenségig/, jobbik esetben a megoldásukig magunkkal cipeljük.

A buszmegállóban várakozom, s mivel szinte rendszerszerűt következetességgel késik a szállítóeszköz, akaratlanul is a szabódó falára ragasztott, egymást többszörösen keresztülkaszál átfelelő plakátokat mustárgatolom. Bő a kínálat: diszkó különböző helyiségekben csalogató körítéssel – frissítők, híres zenekar meg egyéb szolgáltatások –, többféle bulizási lehetőség, fantáziacsiklandó filmek vetítése, no és még – nem tudom melyik nem számára – férfi sztriptíz is.

A busz túllendített az Ipoly hídján, s máris elém tárul tarka

színpompájával – a fakulási törvényeknek rendületlenül ellenállva – az a műanyag hulladék-halmaz, amelyet a bürokrácia makacs törvényei annyira körülbástyáztak, hogy lehetetlen elmozdítani a helyéről. Mivel az emberi akarat képtelen áttörni a bürokrácia egyre edzettebb védőfalait, a könyörtelen idő intézkedik a megemészthetetlen, ember kotyvasztotta anyagok elföldelésében. Elképzelhető, hogy az 50. század régészei számára étvágygerjesztő vadászterületté válhat ez az Ipoly-parti kistérség.

A buszban ülők közül valószínűleg többen is hallották azt a panaszdalt, mely arról szólt, hogy egyes munkaadók csak többnapos vagy néhány hetes késéssel fizetik ki munkavállalóik bérét. A „dalszerző” szerint a sokszori utánjárás – a munkabérért – terhesebb, mint a korántsem könnyű napi nyolcórás munka. Ahogy a dal szövege hírladja: szólni kellene, de nem érdemes, mert mindennek vannak következményei. Még akkor is – de ez már egy más közegbeli foszlány –, ha e tájon általában a fizetések az éhbérek szintje körül mozognak. Az eredeti tőkefelhalmozódás idején bizony a szívtelenség mérge is belecsöppent a „társadalmi szerződésbe”. Aki többet akar tudni az ilyen állapotok következményeiről, olvasson Balzacot, Dickenst vagy Zolát.

Persze derűsebb foszlányok is meglegyintenek. Szánkózó gyerekek csendtörő zsvajva, baráti kézfogások, kedveskedő szemvillanások, no és egy olyan információ is, hogy egyházközségek és más közösségek önzetlenül adakoztak a szökőár károsultjainak megsegítésére.

Amikor este szerkesztgetem – a foszlányokból – a nap képét, egyre inkább tudatosul bennem, hogy mindegyik nem fér a „vá-

Köszönet az odaadó munkáért

2005. február 25-én Ipolyság város és az Ipolyság Város Pecsétje – Sigillum oppidi Saag alapítvány rendhagyó ünnepi műsorára került sor a városháza dísztermében. Az ünnepi találkozon köszönetét nyilvánította a város polgármestere, Löwy János mérnök és az alapítvány új választmánya **dr. Hunčík Lászlónak** /képünkön balról/ és **Danis Ferenc mérnöknek** az alapítványban végzett sokéves odaadó munkásságukért. Az alapítvány elnöki funkcióját ezen-túl **Löwy János mérnök**, míg

az ügyvezetői feladatkört **dr. Révész Angelika** tölti be.

Az ünnepi műsor **Matyó Anett**, az ipolysági magyar gimnázium diákjának szavalatával kezdődött. A polgármester köszöntője után köszönőlevelet adott a két ünnepeltnek. Az ünnepelték köszönő szavai után **Matyó Mária**ó, aki szintén a magyar gimnázium diákja, csodálatos énekhangjával kápráztatta el a jelenlévőket. A kedves, családias hangulatú találkozó ünnepi ebéddel ért véget.

Dr. Révész Angelika

2005-ben

Házasságot kötöttek

- Jan. 28. – Révész Edit és Wollent Károly
- Jan. 29. – Biric Szilvia és Hamaliar Roman
- Febr. 5. – Zolcer Ibolya és Pásztor Tamás
- Febr. 12. – Mojzeš Andrea és Gaučík Mária

Ipolysági újszülöttek

Felyó Péter – 2005. február 20.

Elhunytak

- Tamás Gyula /* 1941/ – január 25.
- Darvaš Margit /* 1913/ – január 25.
- Morvay Imre /* 1928/ – február 1.
- Rozsnyó József /* 1928/ – február 6.
- Kis Ferenc /* 1947/ – február 9.
- Hoksa Teréz /* 1950/ – február 11.
- Murín Mária /* 1922/ – február 13.
- Píri Ferenc /* 1922/ – február 21.
- Oszoli Sándor /* 1932/ – február 24.

szonra”, mint ahogy ez az írás sem tartalmazhatja valamennyit. Mindenesetre így is tanulságos: az elintézettek mellett marad még rengeteg elvégzendő fel-

adat is. Álmainkban bizonyára mindkét halmazból besurran néhány foszlány az álomképeinkbe is.

Korpás Pál